

Gengivelse af, hvad jeg udtalte. Det udtalte jeg ikke, og det har aldrig været min Mening, at man ikke skulde have Nybevillinger i de gode Tider. Det, jeg udtalte, var, at man ikke i de gode Tider maa bruge alt, saaledes at der ingenting bliver tilovers, thi saa udsætter man sig for i de daarlige Tider ikke at kunne gøre det færdigt, som man har begyndt i de gode Tider. Den Tankegang, tror jeg, er rigtig. Og naar den højtærede Minister sagde, at han vidste ikke, hvad han skulde gøre med Pengene, naar han ikke kunde anvende dem til Nybevillinger i gode Tider, eller han vidste ikke, hvordan man saa skulde behandle Overskuddet, saa vil jeg sige, at der er en god gammel Regel, som siger, at man skal spare paa Bredden og ikke paa Bunden. Det, man kan gøre i de gode Tider, naar man vil være en forsigtig Finansmand, det er at lægge noget hen til de daarlige Tider, det trænger vi i særlig Grad til at faa gjort, men det er det, der ikke er gjort ved denne Finanslov.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bransen) vilde trøste mig med Hensyn til Landsoverskatteraadets Virksomhed, idet han sagde, at hvis nogen var udsat for at føle sig forurettet, er der altid den Vej at gaa, at de kan indgive rigtige Selvangivelser, saa vil der jo blive taget Hensyn dertil, og saa behøver man ikke at bryde sig om de Regler eller Skemaer, som anvendes af Skatteraadet som Regel for, hvad der skal gives i Skat af en vis Formue og Indtægt. Hvis jeg var fuldkommen sikker derpaa, vilde jeg heller ikke have saa store Betænkeligheder, som jeg har, thi jeg erkender jo, at det var Forudsætningen for Loven om Indtægts- og Formueskat til Staten, at de paagældende Skatteydere selv skulde opgive deres Indtægt og Formue, fremkomme med Selvangivelser, og det har jo ogsaa været gjort. Jeg har saamænd selv personlig i sin Tid, da Loven kom, gjort et ret betydeligt Arbejde for at se at faa Folk til at gaa ind paa den Tankegang, at nu var det deres Opgave at føre et ordentligt Regnskab for, paa Grundlag deraf, at kunne indgive en forsvarlig Selvangivelse. Men det har vist sig, efter som Tiden er gaaet, at Selvangivelserne er blevet færre og færre, og de truer nu med rent at dø ud. Naar de gør det, er Grunden ikke alene den, at det i visse Virksomheder kan være vanskeligt nok og kræve megen Paapasselighed at tilvejebringe er korrekt Selvangivelse, men Grunden er til Dels ogsaa den, at der ikke bliver taget det Hensyn til dem, som der burde

tages. Det samme gælder ogsaa Landsoverskatteraadet. Der er i hvert Fald for mig nævnt flere Eksempler paa, at en Mand er kommet med en Selvangivelse, som han ansaa for forsvarlig, men naar den ikke stemmede med den Regel, som Skatteraadet har besluttet, at der skal gaas frem efter, saa er den blevet kasseret. I disse Regler, som er lavede til Brug for Skatteraadet, Sogneraadet og Ligningsmyndighederne, var det bestemt, at en Mand, der havde saa og saa megen Formue, saa og saa megen Ejendomsskyld og saa og saa megen Gæld, skulde svare den og den Skat, og dersom hans Selvangivelse ikke svarede dertil, saa kunde han risikere at faa den kasseret, for at blive bedømt efter Reglerne. Det anser jeg for at være et Overgreb, naar Selvangivelserne er forsvarlige, og der er en Fare for, at denne Fremgangsmaade efterhaanden vil føre til, at Selvangivelserne ganske forsvinder, og saa faar vi det hele lavet efter en Beregning, som kan passe i nogle og ikke kan passe i andre Tilfælde, og som ikke kan gennemføres uden Uretfærdighed.

Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil stemme for eller ikke stemme for Finansloven, hører strengt taget hjemme under tredje Behandling, det erkender jeg, men det kan jo ogsaa godt drøftes her ved første Behandling, og da nu Spørgsmaalet om den forandrede Stilling, som Socialdemokratiet vil indtage til Finanslovens endelige Vedtagelse, er kommet frem, skal jeg dog endnu overfor de meget lange Betragtninger, som det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) i den Anledning anstillede, gøre et Par Bemærkninger. Jeg skal da sige, at det falder selvfølgelig ikke mig ind at bebryde det ærede Medlem og hans Partifæller, at de stemmer for Finansloven, det forekommer mig at være meget fornuftigt gjort, og det er rigtigt, at de gør det jo før jo hellere, men jeg vilde jo hellere have set, at det ærede Medlem havde begrundet det med at sige det, som sandt er: mit Parti og jeg er efterhaanden blevet ked af den Stilling, vi hidtil har indtaget, den har vist sig at være uheldig, og nu vil vi gaa over til at gøre det fornuftige at stemme for den Finanslov, som vi ønsker gennemført, og som vi har været med til at frembringe gennem vort Arbejde. Det vilde have været rigtigere, synes det mig, end at bruge den meget udstrakte Fortolkning, som det ærede Medlem anvendte, og som jo er meget let gennemskuelig.

Det ærede Medlem sagde overfor mig